

Carlos Soler Chulvi

ARA QUE
ES
FA FOSC

Los libros de Lola

© Carlos Soler Chulvi

© Petit Camagroc, S.L.U.
Calle Doctor Trueta, 19, entresuelo 2ª
08860 Castelldefels (Barcelona)

©Diseño gráfico: underthecoconut
(info@underthecoconut.com)

—

Primera edición: diciembre de 2020

Depósito legal: B-21549-2020

ISBN: 978-84-121222-7-5

Toda forma de reproducción, distribución, comunicación pública o transformación de esta obra solo puede ser realizada con la autorización de sus titulares, salvo la excepción prevista por la ley. Diríjase al editor si necesita fotocopiar o digitalizar algún fragmento de esta obra.

www.librosdelola.es

El papel de este libro proviene de bosques gestionados de manera sostenible.

Impreso en Ulzama Digital, S.L.

A Elena per la seva paciència.

*També a Almassora, que sap guardar els secrets de la gent,
i a la seva gent que sap guardar els secrets del poble.*

Els lectors que desitgin saber on es desenvolupa
cada història poden fer servir les coordenades
que apareixen al costat del títol de cada capítol.

La fascinació és la germana bessona de la por.

Stephen King

Índex

Pròleg	13
Ofrenes	17
39°56'31.8"N 0°03'16.0"W	
Infermera de nit	37
39°56'33.0"N 0°03'48.3"W	
Basília	49
39°56'02.4"N 0°00'07.2"W	
Artistes	81
39°56'40.7"N 0°03'44.5"W	
Amor de primavera	97
39°56'44.0"N 0°03'49.5"W	
Les canyes	121
39°56'32.4"N 0°40'52.5"W	
El gripau	135
39°56'28.2"N 0°03'44.7"W	
Serenitat	145
39°55'49.3"N 0°01'58.8"W	
Poalades a la mar	177
39°56'31.8"N 0°00'05.3"E	

Pròleg

La nit ens aporta calma, tranquil·litat, i ens ofereix l'oportunitat de descansar i desconnectar d'allò que hem anat vivint durant el dia. Però, quan el sol s'amaga i les ombres van dominant tot allò que es resistia a desaparèixer sota el mantell nocturn, el món que desconeixem els mortals —o, millor dit, el món que ens neguem a acceptar que existeix— cobra vida. En aquest moment de decadència solar, s'empoderen les criatures més tenebroses i s'atreveixen a sortir dels seus caus nauseabunds en què habiten. I vulgui Déu que no us trobeu mai amb algun d'aquests espectres de cara.

Us vull advertir que, mentre tingueu el llibre d'en Carlos Soler a les vostres mans i aneu passant d'una pàgina a una altra, sereu incapaçs de controlar una tremolor interna; no us espanteu, però sigueu preven-guts, perquè no podreu imaginar quina porta potser esteu obrint. Pensareu que allò que en Carlos us explica no és real, i recobrareu el valor perdut durant la lectura, però no apagueu la llumeta de la tauleta de nit quan arribeu al final de cada una de les històries, no! Espereu que la llum natural entri per les vostres finestres, no doneu la més mínima oportunitat a les ànimes errants d'ultratomba que puguin ocupar per sempre les vostres alcoves.

Podreu escollir llegir un conte per nit, o un conte per mes, però heu de saber que aquest llibre disposa de nou relats curts. O sigui, podreu disposar-vos a emprendre una mena de novena, amb el que això implica...

Les novenes es practiquen per obtenir alguna gràcia, i solen estar dedicades als sants. Antigament també es celebraven novenes pels difunts: nou dies de dol.

I, segons Sant Jeroni, el número nou a la Bíblia indica dolor i patiment.

A les vostres mans estarà que connecteu amb la pau i la divinitat dels sants, o amb la marxa errant dels morts, fosca i afligida per camins aterridors.

Sigui quin sigui el camí que escolliu, us trobareu davant d'uns relats que us faran glaçar la sang; el pànic i els malsons us acompanyaran a partir d'ara totes les nits, encara que us cobriu i protegiu sota els llençols.

Les seves històries s'inicien amb un relat lògic; fet que us portarà a endinsar-vos de la forma més subtil i confiada i, quan no us adoneu, ja estareu atrapats en l'inframón que habita sota les cobertes del llibre.

No desvelaré principis ni finals, ni us descriuré els monstres amb els quals m'he anat topant al llarg d'aquestes nou nits, però sí que compartiré amb vosaltres alguna pinzellada d'aquests contes terrorífics.

Si us deixeu captivar per aquesta obra literària, podreu gaudir de l'ambient de les festes d'Almassora, o inclús aspirar la dolçor de la flor dels tarongers que cisellen de forma simètrica la comarca de la Plana Alta.

Voldreu sentir-vos envoltats de carícies i petons apassionats, tal qual ho fan algun dels personatges del llibre. Envejareu l'ànima immortal i la bellesa d'alguns éssers místics i excepcionals. O, potser, desitjareu no haver conegut mai a criatures tan diabòliques i perverses. Però, sobretot, li agraireu al creador d'aquests contes de terror que s'hagi atrevit a explicar-vos aquelles històries que ningú mai s'ha arriscat a exterioritzar. Us ben asseguro que amb aquest llibre tindreu l'oportunitat de descobrir un món veritablement fascinant.

Viatjareu al passat, i podreu anar saltant per diferents èpoques amb delicadesa. Us trobareu amb dimonis babilònics o bruixes ecologistes i feministes. Us imaginareu lluny de casa, convivint entre tuaregs, o acompanyats d'ibers i cartaginesos.

Sereu espectadors de lluites, assassinats, contrabans, desaparicions... No podreu evitar que els vostres ulls s'omplin de llàgrimes o que el cor se us encongeixi de temor cada cop que sigueu testimonis de cruels i salvatges sacrificis.

A més, us vull prevenir perquè que no cometeu el gran error de sentir-vos posseïts pel món tenebrós que roman dins d'aquest llibre, món del qual només en parlen les velles abillades amb mocadors al cap i vestides de negre.

I, si en acabar la lectura teniu ganes de més, piqueu a la porteta virtual que us ajudarà a descobrir més històries terrorífiques carregades de misteri. En aquesta ocasió deixareu les lletres enrere i sereu acompanyats de la mà i de la veu d'en Chulvi.

A través de la xarxa podreu connectar amb la televisió d'Almassora i tafanejar pel programa *Amb els ulls oberts*.

No em faig responsable del que allà veureu i escoltareu. Cadascú és lliure d'escollir el seu destí. Un cop iniciat aquest viatge ja no hi haurà compte enrere.

Que la llum i la força dels déus us acompanyi, i que la vostra ànima no es deixi atrapar per les urpes del maligne.

Lola Salmerón
Escriptora

Ofrenes

39°56'31.8"N 0°03'16.0"W

Una calor del tot inusual per al mes de maig va acompanyar tot el viatge —des de Barcelona fins a Almassora— d'aquella estranya parella formada per professora i alumne.

Avui en dia, ben avançat el segle XXI, hi ha situacions que ens poden semblar d'allò més normals, però a principis dels anys noranta del passat segle, que és quan em van contar que van ocórrer aquests fets, les coses eren, per dir-ho d'una manera senzilla, més «quadriculades». A una petita ciutat com Almassora, no tot el món —i en especial els pares de Xavier Sant Joan, el jove que anava al cotxe— hauria entès una relació d'aquesta mena.

Xavier era un jove molt atractiu i de caràcter obert. Això li va crear llurs conflictes a una família molt estricta. Els seus pares sempre l'havien tingut, com sol dir-se, «dins del puny». Però el fet de trobar-se a una gran ciutat, amb el seu propi apartament, on la família li ho pagava tot, i de disposar també d'una petita quantitat de diners va fer que es sentís lliure per primera vegada a la seua vida.

En adonar-se del seu atractiu natural i del seu caràcter amable, va descobrir que el seu piu podia tindre relacions més enllà de amb la seua mà. No aconseguia que amb cap de les xiques amb les quals tenia relacions passés de ser una història d'una nit, d'uns dies o —com a molt— d'unes setmanes. La perspectiva d'una relació llarga li feia vindre al cap la parella formada pels seus pares. No volia acabar així: sent el membre dominador d'una família amb un cap d'autoritat indiscutible i absoluta. O pitjor encara l'altre cas: on veia a la seua mare com a una esclava submissa sense la més mínima capacitat d'alçar la veu.

Tot això va canviar en conèixer a Carme Bofarull, la seua professora de Dialectologia i Comunicació Oral catalana.

A una classe formada quasi exclusivament per barcelonins, amb tres mallorquins i un bon grapat de valencians de les comarques centrals, a ella li va caure en gràcia el seu particular accent almassorí i, amb l'excusa de conèixer-lo millor, al cap de dues setmanes ja estaven coneixent-se en el sentit més bíblic de la paraula.

Carme havia eixit d'una relació opressiva. Als seus trenta-dos anys estava farta d'un marit amb qui no anava enlloc, per la poca ambició d'ell. Tampoc volia suportar més un control que l'obligava a deixar amistats i que, dia rere dia, l'ofegava poc a poc.

En deixar al seu marit i conèixer a Xavier es va sentir com si tingués quinze anys. Però és clar que la resta del món acadèmic no estaria d'acord amb la relació i, per això, la mantenien amb el màxim secret que podien.

A Xavier, la seua professora també el va captivar des de que van parlar per primera vegada. Ara sí que s'havia enamorat com el jove que era.

En ella, res hi havia de la superficialitat que ell veia a les joves de la seua edat. Malgrat la seua diferència d'anys, de seguida es van enamorar fortament l'un de l'altre. Ella sabia a quin tipus de relació no volia tornar. Xavier, veient una ànima que havia patit com sempre havia vist sofrir a sa mare, pensava que Carme es sentiria còmoda sense cap tipus de pressió.

Ara, a la fi, havien aconseguit l'ocasió d'estar uns dies junts... sense les inquisidores mirades dels companys de Xavier o dels altres professors del campus.

La primera setmana de juny eren els exàmens. Carme de la Universitat Pompeu Fabra havia obtingut una setmana per anar a Almassora i realitzar unes gravacions del parlar local a les persones més majors que pogués trobar al poble. Volia enregistrar accents i paraules que podien perdre's.

Xavier, com a bon estudiant que era, es va oferir per acompanyar-la i ensenyar-li el poble durant la setmana de festes de Santa Quitèria; així podrien estar al poble l'última setmana del mes de maig i tornar a Barcelona abans dels exàmens.

Havien eixit de Barcelona prou enjorn, unes dues hores abans d'eixir el sol. I Xavier, pensant que a Carme li agradaria, li va dir que agafés l'eixida de l'autopista de peatge a Orpesa. L'espectacle de veure l'eixida del sol en arribar a Benicàssim i el fet de veure tota l'extensió de camps de tarongers i cases de camp que s'estenia als peus de la Nacional 340 al seu pas pel Desert de les Palmes van fer a Carme aturar el cotxe a la vorera i baixar per tal d'admirar aquell paisatge. El que va veure la va deixar gratament impressionada. Xavier, abraçant-la per la cintura i besant-li el coll, li va dir suaument a cau d'orella:

—Veus, Carme? Allà al darrere d'on està el port de Castelló i d'eixos dos grans funerals amb franges roges, allà es troba Almassora. Tenia moltes ganes de que conegueres la meua terra, de ben segur que t'agradarà. Una dona de gran ciutat com tu potser la trobes una miqueta tançada i opressiva, però hem fet bé de vindre ara: a la setmana de festes, tota la gent és ben rebuda.

—Això espero —li va contestar Carme—. M'has parlat molt d'aquesta setmana de festes, i hi ha coses que em semblen molt curioses, com la costum dels bous embolats. ¡Al menys no tireu una cabra pel campanar! —va riure la dona.

—Sí, tu ves dient eixes coses, i ja veuràs a qui tiren del campanar —li va retreure Xavier.

Girant-la cap a ell li va fer un fort petó, i van pujar al cotxe per a fer l'última part del camí. Xavier pensava que mai no havia sigut tant feliç.

La setmana anterior, ja decidit a no tindre mai més por als seus pares, els va telefonar i va fer una cosa que mai no hagués pensat que faria: els va confessar la seua relació amb la professora i els va dir que anirien a passar la setmana de festes.

La reacció de son pare va deixar a Xavier d'allò més sorprès. No només li va dir que li semblava perfecte, que ja era adult i que era la seua decisió... sinó que també va fer una reserva a l'Hotel Europa per als dos. Va dir-li que ja era hora que tothom fos una mica més modern.

El pare de Xavier, Luis San Joan, tenia molt clar el motiu pel qual no s'havia oposat a la relació del seu fill amb la professora, però d'això no va dir ni piu. Al mateix temps que Xavier li feia un petó a Carme, al «saló

del llaurador» de la Caixa Rural s'hi trobaven reunits —a més d'ell— el president de l'entitat, el capellà i el batlle del poble. I, abans de començar a parlar del tema que els havia reunit, la porta es va obrir demanant pas per a Amparo Cabanes, la mare de la reina de les festes d'aqueix any, que va ser rebuda per tots amb un somriure.

Des de que el batlle havia telefonat a Amparo la nit d'abans, aquesta va afegir una mica més d'orgull a la seua personalitat.

La mort del seu marit dos anys abans li va permetre realitzar els seus plans d'entrar al que podíem dir «l'alta societat almassadorina». Filla d'un carnisser i casada ben jove amb un ric llaurador, d'allò més avar, va aprofitar la seua mort per a vendre les terres —ella no tenia cap intenció, ni ganes, de treballar-les—, i va ampliar el seu negoci.

A banda de la seua parada de tota la vida al mercat central, va obrir una gran carnisseria a la vila, al carrer Damunt, per a vendre les carns i els embotits més cars i selectes del poble, fent-li la competència al conegut establiment de L'Escura, que ja hi duia temps obert.

Amb les fanecades venudes va comprar també varis pisos i naus industrials, que de seguida va posar en lloguer, i tots els mesos li donaven importants beneficis.

A poc a poc, amb el seu tarannà extravertit i calculador va anar relacionant-se amb la gent rica del poble i va aconseguir que la seua filla Paula, que ja era adolescent, fos anomenada «reina de les festes»; el que, com sap tothom, és el millor aparador de cara al poble per lluir estatus social i poder aconseguir un bon matrimoni per a la xiqueta. Res no li impediria assolir el seus objectius. Ni tant sols l'inesperat embaràs de la seua inconscient filla; assumpte que havia solucionat feia poques setmanes —només saber que Paula seria la reina— amb un viatge d'uns dies a una clínica de Londres. Amparo no anava a permetre que la seua xiqueta no pogués eixir amb la cara ben alta a la processó de Santa Quitèria.

—Passa, passa, Amparo —li va dir de seguida Jorge Aguilera, president de la Caixa Rural—. Seu a la taula amb nosaltres; el senyor alcalde i jo anem a exposar-vos els motius pels quals fem aquesta reunió. Bé, realment només cal que sigueu informats mossèn Pere, que es nou al poble —va dir mirant al capellà que admirava per primera vegada el